

Adresse Fossveien 24
0551 Oslo
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853
St. Olavs plass
N-0130

Faktura Postboks 386
Alnabru
0614 Oslo

Org.no. 977027233
Giro 8276 0100265

Pernille Meidell
Om å bli ferdig

MFA
Kunstakademiet 2013

KHIODA
Kunsthøgskolen i Oslo,
Digitalt Arkiv

www.khioda.no
khioda@khio.no

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

Om å bli ferdig

Arbeidstittel: Notes on a Scandal

Pernille Meidell

Mastertekst 2013

Kunstakademiet i Oslo

Om mestringsfølelse

Jeg surrer langs spørsmålstegnet.

Jeg surrer i hverdager som sklir utover, uten struktur og faste avtaler.

Kan du spikre dem?

Jeg lager en avtale og den spreller. Jeg må holde den med to hender, jeg får hjelp til å holde, og jeg dunker inn spiker, en i hvert hjørne.

Den henger der og plager meg, og den henger der og frister meg.

Jeg er sulten på å få ting gjort.

Jeg søker Statens lånekasse for utdanning for mestringsfølelse, jeg får 46879 kroner istedenfor.

Om å begynne

Denne oppgaven kan dreie seg om tvil, den kan dreie seg om gleden ved praktisk arbeid, eller om følelsen jeg sitter igjen med etter å ha gjort ferdig noe som jeg har brukt mye tid på, den kan dreie seg om friheten, grenseløsheten, om savnet etter å jobbe med noe konkret, eller hvordan jeg vil at arbeidsrommet mitt skal se ut, den kan dreie seg om alle organiseringspermene jeg eier, om alle morgnene jeg bestemmer meg for at nå, nå skal jeg ta dette på alvor, den kan dreie seg om leken, om frustrasjonen, utstillinger, og namedropping, og den kan dreie seg om langsomhet, og skulptur, musikk, eller hva med rytmen? Den kan dreie seg om alle kunstnere i verden, om å ta valg, eller å provosere, den kan dreie seg mye om ensomhet, den kan dreie seg om treverk, kaffepauser, halvlitere, usikkerhet og flyktige øyne, den kan dreie seg om annerkjennelse, mot og litt om feighet, den kan dreie seg om å gå nye veier, å kopiere, eller eksperimenter, om kurs, og det å gi faen, den kan dreie seg om alt som betyr noe, og alt som ikke betyr noe, den kan dreie seg om følelser eller rasjonalitet, og teori, eller hardt arbeid, og kompromisser, eller hva med at den kan dreie seg om at jeg ikke tåler trynet ditt? Den kan dreie seg om døden, og dårlige arbeid, om politisk korrekthet eller økonomi, eller om å slappe av, om perfeksjon og poesi, smerte, eller om teknikk, eller hva med likegyldighet? Den kan dreie seg om å være i nuet og den kan dreie seg om søvnløse netter, skisseblokker, stipender, og før det kan den dreie seg om søknader, den kan dreie seg om egosentrisme, eller dialog, uenighet, og magasiner, om integritet, stolthet, om å skrive ting på plakaten, og den kan dreie seg om å snu kappen med vinden, mot vinden? Eller hva med underbevissthet, uro, latskap, om å bli overrasket, og om tekstiler, gips, nysgjerrighet,

om å ikke komme noen vei, og å gi opp, eller late som, eller å lyve, den kan dreie seg om hvithet, kanskje stillhet, og tilslutt kan den dreie seg om redsel for å bli avslørt.

Om drøm

Av og til våkner jeg tidlig på morgenen, la oss si rundt fire. Jeg er våken, men også kanskje i søvne, det føles som en halvveis tilstand der både det bevisste og det underbevisste kan regjere. Jeg drømmer arbeider, jeg drømmer hele utstillinger, jeg drømmer former, og hvordan objekter virker på hverandre. Jeg kan også drømme om ting som ikke henger sammen. Ting som er uforståelige, som om det ikke er koblet riktig. Jeg tvinner tommer mens jeg hviler. Jeg sovner igjen, og når jeg våkner er alt borte. En gang var jeg død i drømmen, ikke fysisk, men inne i tankene. Jeg strammet tankene hardt med en tråd. De ble blodsprenget, og akkurat der hvor tråden presset på med sitt mest intense, svulmet fettene deres, og fløt ut likt et lår som kveles av et stramt tau. Også tankene kan få sine spiseforstyrrelser, slik at de skrumper inn til det minimale, i sine trange bukser, truet av deilige damer i bikini.

Om ord på salg

Jeg ønsker å passe inn i det jeg skriver, komme rett inni butikken og kjøpe ord som passer til min karakter. Ord på salg, som du får kastet etter deg, med dårlig kvalitet, går opp i sømnen, og blekner med det samme du uttaler dem. Ord som har status fordi de er dyre, ord som er gamle, som folk har testet ut, men som en dag ble slitne av akkurat det ordet. De ønsket å rydde opp i sitt vokabular, og gav bort ordet til noen andre. Å gi bort ord, og smykke seg med dem, ord som treffer deg rett i vrangstrupen. Jeg lager meg en handleliste over det jeg trenger, ikke nødvendigvis bare ord, men også ting, som har fin farge, form og som forenkler komposisjonen jeg drømte her forleden.

Om Acedia, utholdenhet og praktisk arbeid

Jeg leser en bok av Karin Johannisson. Den heter *Melankolske rom*. Jeg er opptatt av melankoli, men også rom. Rom å være i, rom å arbeide i, rom til å putte arbeider i. Stemning i rom, rommenes muligheter og begrensinger, rommets form. Boken tar for seg lede, angst og sårbarhet gjennom tidene, jeg skummer innholdsfortegnelsen: Side 73 Acedia – likegyldigheten.

Acedia er et begrep som var godt brukt i middelalderen, men forsvant for senere å vende tilbake på begynnelsen av 1900-tallet. Acedia står for en spesiell tapstilstand som skyldes høyforbruk av mental energi, kanskje i dagens samfunn kalt utbrenthet? Fenomenet fikk allerede i senantikken navnet akedeia og betyr likegyldighet.

I boken fortelles det om acedia, som tilstand, som særlig rammet eremittmunken i ørkenen, der det åndelig livet var konsentrert rundt asketiske øvelser, med næringsinntak på et minimum. I denne hverdagen kunne acediademonene (fristelsene) lett angripe, verst rundt middagstid, et tidspunktet da solen nådde sitt høyeste punkt over horisonten. En identifikasjon av middagsdemonen var at den angrep rundt den fjerde timen og beleiret hans sjel til rundt den åttende. Først fikk den solen til å virke treg og ubevegelig som om dagen hadde femti timer. Så fikk den munken til å stirre ut gjennom vinduet, tvang ham ut av cellen for å se på solen, og om noen av de andre brødrene var i nærheten. Acedia-demonen fikk ham deretter til å hate hele stedet, selve livet og sitt kall. Den fikk ham også til å lengte til andre steder, hvor det ville være lettere å finne livsinnhold, og leve en mindre krevende tilværelse. Acedia ble betegnet som en demon fordi den stilte spørsmål ved meningen ved ett levesett. Det ble anbefalt ulike teknikker for å bekjempe acedia, den mest effektive blant alle var praktisk arbeid. Acedia blir i dag betegnet som en følelse, ikke som en sykdom, og kan arte seg som lammelse like mye som rastløs virksomhet.

Jeg står opp hver morgen klokken 06.00 i flere uker. Jeg ønsker å skape rutiner, og vet at om jeg gjør dette gjentatte ganger, over en periode, blir det akkurat det. Jeg står opp og skriver på automatikk, uten sensur, i en periode på 1 time, hver dag. Rammene virker trygge, de gir meg noe å stå opp til, og jeg sliper min runde utholdenhet, til skarpere i kanten. Jeg har A4 ark fulle av min underbevissthet. Morgningen har alltid virket godt for meg, et tidspunkt hvor jeg ikke tviler. Jeg har derimot så lenge jeg kan huske, alltid hatt problemer med tidspunktet mellom 14.00 og 16.00. Jeg begynner å kikke ut av vinduet, kjenne på tvilen, fortvilet over ikke kunne ta meg sammen å gjøre konstruktive ting. Jeg leser i boken at den beste teknikken for å bekjempe de vanskelige timene er å ha utholdenhet og arbeide. Jeg jobbet et år på atelieret. Atelieret lå i Nydalen ved siden av et stort kjøpesenter, og i de to kritiske timene av min dag kjente jeg på en forstyrrelse. Jeg hadde lyst å gå i butikker, se på klær og ting. Kjøpesenteret ble min middagsdemon. Jeg jobbet iherdig, og måtte lure meg selv,

tenke at jeg hadde lyst å lage ting. Jeg var god, jeg lagde mye den perioden, men da jeg flyttet derfra kastet jeg mesteparten av dem. Jeg kastet ”43 ways to leave your lover”, jeg kastet ”lifestyle color palette”, jeg beholdt ”soft in the middle”, den står nå i kjelleren, men jeg kastet også ”restack” og ”been around” og mange andre.

Om titler og komposisjon

Jeg liker Jason Dodge sine lange poetiske titler. Hvordan forholder jeg meg til titler? Jeg har fått høre av en venn at titlene mine og grunnen til at jeg velger dem ikke samsvarer.

Jeg navngir ofte objektene etter at de er laget. Titlene kan oppstå ved at vi, jeg og objektet, prater sammen, diskuterer, kanskje krangler, men vi kan også inngå kompromiss. Det kan også forekomme at jeg kommer på titler når jeg minst leter. Elementer av miks fra dagligtale, noe jeg hører på radioen. Kanskje en sangtekst, utdrag fra egne dikt, og tekster, en setning jeg kommer over i sosiale sammenhenger. Tittelen blir ikke et forklarende element eller tolkning av objektet. Å navngi arbeidet anser jeg som en kjærlighetserklæring, et ekstra påskudd til å like objektet ytterligere, vise dem omsorg.

Når jeg nevner dette, har jeg lyst å si litt om komposisjon. Mine installasjoner består ofte av flere objekter, som organiseres i rommet, i forhold til hverandre. De er en søskenflokk. Det starter ofte med et objekt, og det legger føringer for det neste objektets ”personlighet” i installasjonen. Jeg tenker på teorier om søskenplassering¹, og hvordan plasseringen former vår personlighet. Objektene, innehar felles familiære verdier som materialitet, skjørhet, fargekombinasjoner, form, linjer, men skiller seg ut med sine særtrekk. Det første objektet blir ofte en ledertype, sterk, til tider overfølsom. Objekt nummer to liker sjeldent konfrontasjoner og er opptatt av harmoni. Det har et enormt behov for å bli likt, noe som kan resultere i selvutslettelse. Det tredje objektet i rekken har en evne til å få folk i godt humør, en gledesspreder, men kan være redd for å bli avvist og oppleves, til tider, som selvopptatt. Jeg viser sjelden objekter alene i et rom.

¹ Kevin Leman: *The birth order connection*, Fleming H. Revell Co. October, 2001.

Om jobb

Jeg er på jobb, på en psykiatrisk institusjon, og sitter rett over en pasient som selv er kunstner. Han ser på meg og spør: ”Så du jobber med kunst du også”? Jeg svarer bekræftende hvorpå han sier: ”Du ser ikke ut som en kunstner”. Jeg merker jeg blir såret, for ikke nok med at jeg ikke føler meg som en kunstner, nå er det faktisk noen som sier at jeg ikke ser ut som en heller.

Om at det kommer til å gå over

På mitt andre år på bachelor, da jeg gikk på tekstil, gjorde jeg dette. Jeg dro i butikken og kjøpte inn femti pakker med papirlommetørkler. Jeg skulle ikke bruke dem selv, jeg skulle forandre litt på dem, og deretter legge dem tilbake i butikken. Jeg åpnet pakkene forsiktig, med skalpell, og ved hjelp av forskjellig utstyr, fisket jeg ut et lommetørkle, skrev DET KOMMER TIL Å GÅ OVER og slidet det forsiktig tilbake. Teipet diskret igjen og la de tilbake i butikkhyllen.

På tekstilavdelingen ble det bråk, og jeg ble stemplet som kriminell, for handlingen, samtidig lurte de på hvem jeg trodde jeg var, som kunne si noe sånt til folk. At det kommer til å gå over, har jeg måttet si til meg selv nesten hele livet. Jeg er født med en tvil, som jeg på et vis trenger, for jeg klarer aldri å kvitte meg med den.

På den tiden, da denne hendelsen skjedde, begynte jeg å tvile på om jeg kanskje var kriminell. Nå for tiden, tviler jeg fremdeles, på det meste, men kanskje sterkest på kunst, det å jobbe med kunst, akkurat nå for eksempel, tviler jeg på hensikten med å skrive dette her.

Her forleden dag bestemte jeg meg for å slutte å tvile, deilig. Noen dager senere hadde jeg en samtale med en lærer som mente at de vennene han hadde rundt seg, som hadde sluttet å tvile, hadde begynt å lage dårlige arbeider. Kanskje det handler om det da, å tvile, og kanskje bare velge tvil, men også velge den bort, uten å tvile på det å tvile.

Om biblioteket

Jeg har i en lang periode gått jevnlig på biblioteket. Jeg ønsker å kikke gjennom hver eneste bok fra a-å, om enkeltkunstnere. Dette er et lite utdrag:

Jeg liker Carl Andre for hans enkelhet

Jeg liker Giovanni Anselmo for hans presentasjon av letthet og tyngde

Jeg liker Massimo Antonaci for hans stenflater

Jeg liker Karel Appel for hans fargerike treskulpturer

Jeg liker Archipenko for hans kubistiske skulpturer

Jeg liker Arman for hans bruk av funnede objekter

Jeg liker Carla Arocha for hennes bruk av plexiglass

Jeg liker Ásmundur Sveinsson for hans monumentale stålkonstruksjoner

Jeg liker Alice Aycock for hennes metallplate-arbeider

Jeg liker Aramidis for hans strek i akttegninger

Jeg liker Joachim Bandau for hans presentasjon av stålarbeider på gulv

Jeg liker Thomas Bang for hans bruk av filt i tekstil arbeider

Jeg liker Georg Baselitz for hans røffhet i arbeidet med treskulpturene

Jeg liker Gunther Beckers totempeler i treverk

Jeg liker Lynda Bengalis knutearbeider i tekstil

Jeg liker Anna Eva Bergmans fargepalett

Jeg liker Harry Bertolas jernport

Jeg liker Josef Beus sine tegninger

Jeg liker Bissier sine akvareller

Jeg liker Per Inge Bjørlos bruk av rommet under installasjon

Jeg liker Lee Bontecou sine detaljerte skulpturer

Jeg liker Borowskis store tauarbeider

Jeg liker Bustamente sin bruk av repetisjon i skulptur

Jeg liker Barbro Beckstrøms metall-tråd arbeider

Jeg liker Jason Dodge sine lange poetiske titler

Jeg liker Chris Drury sine pinnearbeider innsurret i tekstil

Jeg liker Max Ernst for hans stenskulpturer

Jeg liker Barry Flanagans bruk av farger på tekstil arbeidene

Jeg liker Hrein Fridfinnssons magnetarbeider

Jeg liker Leon Ferraris tynne stålkonstruksjoner

Jeg liker Lucino Fabros bare fordi han er en av arte povera kunstnerene
Jeg liker Grau Garrigas vasete vevde tepper
Jeg liker Naum Gabos transparens, samt spennet mellom letthet og tyngde
Jeg liker Arnold Haukelands monumentalitet
Jeg liker Barbara Hepworths bruk av gips og skulpturenes størrelse
Jeg liker Lone Høyers Hansens primitive skulptur former
Jeg liker Sheila Hicks trådbuntarbeider
Jeg liker Hans Hartungs lek og letthet i streken
Jeg liker Robert Jackobsens metallkonstruksjoner
Jeg liker Sergej Jensens bruk av tekstil på todimensjonale flater
Jeg liker Horst Janssen sine tegninger blandet med akvarellmaling
Jeg liker Rune Janssons oljemalerier der han maler med tynne streker
Jeg liker Magdalena Jetelovas arbeider der landskapet blir gallerirommet
Jeg liker Ray Johnsons collager
Jeg liker Arne Jones sin rytme i hans kobber og messingskulptur
Jeg liker Asger Jorn sine keramikkskulpturer
Jeg liker Donald Judd sin maskinelle estetikk
Jeg liker Isaac Julien sine videoinstallasjoner
Jeg liker Louis I Kahn between silence and light
Jeg liker Kandinsky sine lekne akvareller
Jeg liker Maria Kanervo sine vindpølser i tekstil
Jeg liker Dani Karavan sine monumentale trearbeid vist i Firenze
Jeg liker Zoltan Kemeny sine skisser av metallskulpturene
Jeg liker Toba Khedoori sine enkle tegninger på store ark
Jeg liker Kiecol sine betongskulpturer
Jeg liker Anselm Kiefer sine overflater
Jeg liker Phillip King sine lekne objekter
Jeg liker Martin Kippenberger sin allsidighet
Jeg liker Ernst Ludwig Kirchner sin likhet med Munch sine papirarbeider
Jeg liker Per Kirkeby sine tavlearbeider laget med kritt, samt hans fargepalett
Jeg liker Theodor Kittelsen sine tegninger fordi de minner meg om barndommen
Jeg liker Yves Klein sin blåfarge
Jeg liker Hilma af Klint fordi hun er så mystisk
Jeg liker Jiri Kolar fordi hans arbeider minner meg om darlingen